A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2023. március 23.*

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – Európai elfogatóparancs – 2002/584/IB kerethatározat – Tagállamok közötti átadási eljárás – Végrehajtási feltételek – A végrehajtás megtagadásának mérlegelhető okai – A 4a. cikk (1) bekezdése – Szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott elfogatóparancs – A »határozat meghozatalát eredményező tárgyalás« fogalma – Terjedelem – Első, felfüggesztett büntetést kiszabó büntetőítélet – Második büntetőítélet – Az érintettnek a tárgyalástól való távolléte – A felfüggesztés visszavonása – Védelemhez való jog – Egyezmény az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről – 6. cikk – Az Európai Unió Alapjogi Chartája – 47. és 48. cikk – Megsértés – Következmények”

A C-514/21. és C-515/21. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott két előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyeket a Court of Appeal (fellebbviteli bíróság, Írország) a Bírósághoz 2021. augusztus 20-án érkezett, 2021. július 30-i határozataival terjesztett elő a

LU (C-514/21),

PH (C-515/21

ellen kibocsátott két európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló,

a **Minister for Justice and Equality**

részvételével folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: C. Lycourgos tanácselnök (előadó), L. S. Rossi, J.-C. Bonichot, S. Rodin és O. Spineanu-Matei bírák,

főtanácsnok: T. Ćapeta,

hivatalvezető: M.-A. Gaudissart hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2022. július 13-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– LU képviseletében P. Carroll SC, T. Hughes solicitor és K. Kelly BL,

– PH képviseletében E. Lawlor BL, R. Munro SC, és D. Rudden solicitor,

– a Minister for Justice and Equality és az ír kormány képviseletében M. Browne, A. Joyce és C. McMahon, meghatalmazotti minőségben, segítőik: R. Kennedy SC és J. Williams BL,

– a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében S. Grünheid és J. Tomkin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2022. október 27-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmek az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. cikkének és 48. cikke (2) bekezdésének, valamint a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) 4a. cikkének az értelmezésére vonatkoznak.

2 E kérelmeket két európai elfogatóparancs Írországban való végrehajtása keretében terjesztették elő, amelyeket a magyar igazságügyi hatóságok LU ellen, illetve a lengyel igazságügyi hatóságok PH ellen bocsátottak ki szabadságvesztés-büntetéseknek a kibocsátó tagállamban történő végrehajtása céljából.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2002/584 kerethatározat

3 A 2002/584 kerethatározat (6) preambulumbekezdése értelmében:

„Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokköveként« utalt.”

4 E kerethatározat 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása,

szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

5 Az említett kerethatározat 2. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„Európai elfogatóparancs olyan cselekmények esetén bocsátható ki, amelyeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a büntetési tétel felső határa legalább tizenkét havi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés, illetve ha a szabadságvesztést kiszabó ítéletet vagy a szabadságelvonással járó intézkedést már meghozták, ennek időtartama legalább négy hónap.”

6 Ugyanezen kerethatározat 3. cikke szerint:

„A végrehajtó tagállam igazságügyi hatósága (a továbbiakban »végrehajtó igazságügyi hatóság«) az alábbi esetekben tagadja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

1. ha az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény a végrehajtó tagállamban közkegyelem alá esik, és ennek az államnak saját büntetőjoga szerint joghatósága van a bűncselekmény üldözésére;

2. ha a végrehajtó igazságügyi hatóság rendelkezésére álló információkból az derül ki, hogy a keresett személyt valamely tagállam ugyanazon cselekményért már jogerősen elítélte, feltéve hogy elítélése esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélkező tagállam joga szerint az már nem hajtható végre;

3. ha az a személy, aki ellen az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a végrehajtó állam joga szerint életkora miatt büntetőjogi felelősségre nem vonható az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért.”

7 A 2002/584 kerethatározat 4. cikke a következőket írja elő:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság az alábbi esetekben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

1. ha a 2. cikk (4) bekezdésében említett esetek egyikében az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény a végrehajtó tagállam joga szerint nem bűncselekmény; azonban nem tagadható meg az európai elfogatóparancs végrehajtása adókkal és illetékekkel, vámokkal és devizával kapcsolatos ügyekben azon az alapon, hogy a végrehajtó tagállam joga nem ír elő ugyanolyan adót vagy illetéket, vagy nem tartalmaz ugyanolyan típusú szabályokat az adó-, illeték-, valamint vám- és devizaszabályozás terén, mint a kibocsátó tagállam joga;

2. ha az európai elfogatóparancsban érintett személy ellen a végrehajtó tagállamban ugyanazon cselekmény miatt, amelyen az európai elfogatóparancs alapul, büntetőeljárás van folyamatban;

3. ha a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságai úgy határoztak, hogy nem indítanak büntetőeljárást vagy megszüntetik azt az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény tekintetében, vagy ha egy tagállamban a keresett személy ellen ugyanazon cselekmény miatt jogerős határozatot hoztak, ami a további büntetőeljárás akadályát képezi;

4. ha a végrehajtó tagállam joga szerint a büntethetőség vagy a büntetés elévült, és a cselekmények e tagállam büntetőjoga szerint saját joghatósága alá tartoznak;

5. ha a végrehajtó igazságügyi hatóság rendelkezésére álló információkból az derül ki, hogy a keresett személyt egy harmadik állam ugyanazon cselekmény miatt jogerősen elítélte, feltéve hogy elítélése esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélkező állam joga szerint az már nem hajtható végre;

6. ha az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, amennyiben a keresett személy a végrehajtó tagállamban tartózkodik, amelynek [helyesen: annak] állampolgára vagy lakosa, és ez az állam vállalja, hogy saját hazai joga szerint végrehajtja a büntetést vagy a szabadságelvonással járó intézkedést;

7. ha az európai elfogatóparancs olyan bűncselekményre vonatkozik, amelyet:
   a) a végrehajtó tagállam joga szerint egészben vagy részben a végrehajtó tagállam területén vagy a végrehajtó tagállam területeként kezelt helyen követtek el; vagy
   b) a kibocsátó tagállam területén kívül követtek el, és a végrehajtó tagállam joga nem teszi lehetővé a büntetőeljárás lefolytatását ilyenfajta bűncselekményekre nézve, ha azokat a területén kívül követték el.”

8 A 2002/584 kerethatározatnak a 2009/299 kerethatározattal beiktatott 4a. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság abban az esetben is megtagadhatja a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, ha az érintett személy személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve, ha az európai elfogatóparancs szerint a kibocsátó tagállam nemzeti jogában meghatározott további eljárási követelményekkel összhangban:

a) az érintett személyt kellő időben:
   i. személyesen idézték, és ily módon tájékoztatták annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjáról és helyéről, amely a határozat meghozatalához vezetett, vagy az érintett más módon ténylegesen hivatalos tájékoztatást kapott a szóban forgó tárgyalás kitűzött időpontjára és helyére vonatkozóan, mégpedig oly módon, hogy egyértelműen megállapítást nyert, hogy a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett;

   és

   ii. tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet;

vagy

b) az érintett személy a kitűzött tárgyalás ismeretében meghatalmazta vagy az általa választott vagy az állam által kirendelt jogi képviselőt arra, hogy a tárgyalás során a védelmét ellássa, és az említett jogi képviselő ténylegesen ellátta az érintett személy védelmét a tárgyaláson;

vagy

c) az érintett személy a határozat kézbesítését és azt követően, hogy kifejezetten tájékoztatták őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához [helyesen: hatályon kívül helyezéséhez] vezethet:
   i. egyértelműen kijelentette, hogy nem vitatja a határozatot;

vagy
   ii. a megállapított határidőn belül nem kért perújítást vagy nem fellebbezett;

vagy

d) a határozatot nem kézbesítették személyesen az érintett személynek, de:
   i. az átadást követően haladéktalanul, személyesen kézbesíteni fogják neki, és kifejezetten tájékoztatni fogják őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához [helyesen: hatályon kívül helyezéséhez] vezethet;

és
   ii. tájékoztatni fogják arról, hogy milyen határidőn belül kérhet perújítást vagy fellebbezhet, amint arra a vonatkozó európai elfogatóparancs utalást tartalmaz.”

9 E kerethatározat 5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az európai elfogatóparancsnak a végrehajtó igazságügyi hatóság által történő végrehajtását a végrehajtó tagállam joga az alábbi feltételekhez kötheti:

[1]. ha az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény életfogytig tartó szabadságvesztés-büntetéssel büntethető vagy életfogytig tartó szabadságelvonással járó intézkedéssel fenyegetett, az elfogatóparancs végrehajtása ahhoz a feltételhez köthető, hogy a kibocsátó tagállam jogrendszere lehetővé teszi a kiszabott büntetésnek vagy intézkedésnek a büntetés vagy intézkedés végrehajtásának felfüggesztését célzó – kérelemre vagy legkésőbb 20 éven belül történő – felülvizsgálatát, vagy kegyelem alkalmazását, amelynek kérvényezésére az érintett személy a kibocsátó tagállam joga vagy gyakorlata szerint jogosult;

[2]. ha a személy, aki ellen az európai elfogatóparancsot büntetőeljárás lefolytatása céljából bocsátották ki, a végrehajtó tagállam állampolgára vagy lakosa, az átadás ahhoz a feltételhez köthető, hogy az érintett személyt – meghallgatása után – visszaszállítják a végrehajtó tagállamba, hogy ott töltse le a kibocsátó tagállamban rá kiszabott szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést.”

10 Az említett kerethatározat 8. cikkének szövege a következő:

„(1) Az európai elfogatóparancs, a mellékletben szereplő formanyomtatványnak megfelelően az alábbi információkat tartalmazza:

a) a keresett személy személyazonossága és állampolgársága;

b) a kibocsátó igazságügyi hatóság megnevezése, címe, telefon- és faxszáma, valamint e-mail-címe;

c) annak tanúsítása, hogy az 1. és 2. cikk szerinti végrehajtható ítélet, elfogatóparancs vagy más, azonos joghatállyal bíró végrehajtható bírósági határozat áll rendelkezésre;

d) a bűncselekmény jellege és jogi minősítése, különösen figyelemmel a 2. cikkre;

e) a bűncselekmény elkövetése körülményeinek ismertetése, ezen belül az időpont, a hely és a keresett személy bűncselekményben való részvételének módja;

f) jogerős ítélet esetén a kiszabott büntetés, illetve a bűncselekményre a kibocsátó tagállam joga szerint előírt büntetési tétel;

g) ha lehetséges, a bűncselekmény egyéb következményei.

(2) Az európai elfogatóparancsot le kell fordítani a végrehajtó tagállam hivatalos nyelvére vagy hivatalos nyelveinek egyikére. E kerethatározat elfogadásakor vagy egy későbbi időpontban a Tanács Főtitkárságánál letétbe helyezett nyilatkozatban bármely tagállam kijelentheti, hogy elfogadja az Európai Közösségek intézményeinek egy vagy több más hivatalos nyelvén készült fordítást is.”

11 Ugyanezen kerethatározat 15. cikke szerint:

„(1) Az érintett személy átadásáról az e kerethatározatban előírt határidőkön belül és feltételek mellett a végrehajtó igazságügyi hatóság határoz.

(2) Ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó tagállam által közölt információk nem elégségesek ahhoz, hogy az átadás kérdésében határozzon, kéri, hogy a szükséges kiegészítő információkat, különösen a 3–5. cikkre, valamint a 8. cikkre tekintettel, soron kívül bocsássák a rendelkezésére, és a 17. cikkben előírt határidők betartását szem előtt tartva határidőt szabhat ezek kézhezvételére.

(3) A kibocsátó igazságügyi hatóság bármilyen további hasznos információt bármikor megküldhet a végrehajtó igazságügyi hatóságnak.”

2009/299 kerethatározat

12 A 2009/299 kerethatározat (1) és (15) preambulumbekezdése szerint:

„A vádlott azon joga, hogy személyesen jelen legyen a tárgyaláson, az Emberi Jogok Európai Bírósága értelmezésében az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló [1950. november 4-én Rómában aláírt] egyezmény [a továbbiakban: EJEE] 6. cikkében előírt, tisztességes eljáráshoz való jog része. A Bíróság kijelentette továbbá, hogy a vádlott azon joga, hogy személyesen jelen legyen a tárgyaláson, nem abszolút érvényű, valamint hogy bizonyos körülmények között a vádlott szabad akaratából – kifejezetten vagy hallgatólagosan, de egyértelműen – lemondhat az említett jogról.

[…]

A megtagadás okai nem kötelező jellegűek. Mindazonáltal a tagállamoknak az ezen okok nemzeti jogba való átültetésére vonatkozó mérlegelési jogkörére nézve különösen irányadó a tisztességes eljáráshoz való jog, figyelembe véve e kerethatározatnak a személyek eljárási jogainak megerősítésére és a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés megkönnyítésére vonatkozó általános célkitűzését is,”

13 E kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) E kerethatározat célja, hogy erősítse a büntetőeljárás alá vont személyek eljárási jogait, megkönnyítse a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködést, továbbá különösen, hogy javítsa a bírósági határozatoknak a tagállamok közötti kölcsönös elismerését.”

Az ír jog

14 A 2003. évi European Arrest Warrant Act (az európai elfogatóparancsról szóló 2003. évi törvény) az alapügy tényállásának megvalósulása idején hatályos változatában (a továbbiakban: az európai elfogatóparancsról szóló 2003. évi törvény) a 37. cikkének (1) bekezdésében a következőket írja elő:

„E törvény alapján senki nem adható át, ha:

a) átadása összeegyeztethetetlen lenne az államnak
   i. az [EJEE], vagy
   ii. az [EJEE-hez] csatolt jegyzőkönyvek alapján fennálló kötelezettségeivel

[…]”

15 E törvény 45. cikke szerint:

„E törvény értelmében senki sem adható át, ha személyesen nem volt jelen az európai elfogatóparancs kibocsátásával érintett szabadságvesztést vagy szabadságelvonással járó biztonsági intézkedés meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve, ha az európai elfogatóparancs megjelöli a 2002/585 kerethatározat mellékletében szereplő elfogatóparancs formanyomtatvány d) pontjának 2., 3., és 4. alpontjában előírt adatokat.”

A lengyel jog

16 Az 1997. június 6-i kodeks karny (büntető törvénykönyv; Dz. U. 88. szám, 553. tétel) az alapügyben alkalmazandó változatában a 75.1. cikkében a következőképpen rendelkezik:

„A bíróság elrendeli a szabadságvesztés végrehajtását, ha az elítélt a próbaidő tartama alatt olyan szándékos bűncselekményt követ el, mint amelyért érvényesen és jogerősen szabadságvesztésre ítélték.”

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A C-514/21. sz. ügy

17 2006. október 10-én, egy olyan tárgyalást követően, amelyen LU személyesen megjelent, az Encsi Városi Bíróság (Magyarország) az említett személyt elítélte négy olyan bűncselekmény miatt, amelyeket LU 2005-ben követett el.

18 2007. április 19-én a Borsod Abaúj Zemplén Megyei Bíróság (Magyarország), amely előtt a szabályszerűen beidézett LU-t ügyvéd képviselte, helybenhagyta ezt az ítéletet, és LU-t egy év szabadságvesztés-büntetésre ítélte. E büntetés végrehajtását azonban két év próbaidőre felfüggesztették. Mivel LU egy hónapot előzetes letartóztatásban töltött, a továbbiakban legfeljebb tizenegy hónap szabadságvesztés-büntetést kellett letöltenie.

19 Az Encsi Városi Bíróság 2010. december 16-án pénzbírságot szabott ki LU-val szemben a tartási kötelezettségnek a 2008-as évben – azaz, a korábban vele szemben kiszabott, felfüggesztett büntetésre alkalmazandó próbaidő alatt – való elmulasztása miatt. LU jelen volt a 2010. november 15-i és a 2010. december 13-i tárgyalásokon, de nem jelent meg azon a tárgyaláson, amelyen e bíróság meghozta az ítéletét.

20 2012 júniusában a Miskolci Törvényszék (Magyarország) megváltoztatta ezen ítéletet, és LU-t öt hónap szabadságvesztés-büntetésre és egy év közügyektől eltiltásra ítélte. Ezzel egyidejűleg elrendelte a 2005-ben elkövetett bűncselekmények miatt kiszabott büntetés végrehajtását. Nem állapítható meg, hogy e fellebbviteli bíróság köteles volt-elrendelni e büntetés végrehajtását, vagy e tekintetben mérlegelési mozgástérrel rendelkezett.

21 LU-t a Miskolci Törvényszék elé idézték. Bár ezt az idézést LU nem vette át, a kézbesítés a magyar jog szerint szabályszerűnek minősült. LU az e bíróság előtti tárgyaláson nem volt jelen, de a bíróság ügyvédet jelölt ki a képviseletére. Ezen ügyvéd részt vett a tárgyaláson, és ezt követően egyrészt perújítási kérelmet nyújtott be, amelyet elutasítottak, és másrészt kegyelmet kért LU nevében.

22 2012 szeptemberében a magyar hatóságok európai elfogatóparancsot bocsátottak ki az Írországban tartózkodó LU azon büntetések végrehajtása céljából való átadását kérve, amelyeket vele szemben a 2005-ben elkövetett bűncselekmények, valamint a tartási kötelezettség elmulasztásának bűncselekménye miatt szabtak ki. A High Court (felsőbíróság, Írország) azonban megtagadta ezen elfogatóparancs végrehajtását.

23 A Miskolci Törvényszék 2015. október 28-én LU kérelmére annak vizsgálatára kötelezte az Encsi Járásbíróságot, hogy szükséges-e perújítást elrendelni a 2005-ben elkövetett bűncselekményekkel kapcsolatban. 2016. október 24-én e bíróság elutasította a perújítási kérelmet. LU nem jelent meg az Encsi Járásbíróság előtt, hanem egy általa kijelölt ügyvéddel képviseltette magát.

24 A Miskolci Törvényszék, amelyhez LU fellebbezést nyújtott be e határozattal szemben, 2017. március 20-án tárgyalást tartott, amelyen LU nem jelent meg, hanem az általa kijelölt ügyvéddel képviseltette magát. 2017. március 29-én e bíróság elutasította a perújítási kérelmet.

25 E határozat eredményeként a LU-val szemben a 2005-ben elkövetett bűncselekmények miatti elítélése következtében kiszabott szabadságvesztés – amelynek végrehajtását a Miskolci Törvényszék 2012 júniusában rendelte el – ismét végrehajthatóvá vált a magyar jog szerint.

26 2017. július 27-én a magyar hatóságok egy második európai elfogatóparancsot bocsátottak ki, amely az alapügy tárgyát képezi, annak érdekében, hogy LU a 2005-ben elkövetett négy bűncselekmény miatt kiszabott szabadságvesztés-büntetés fennmaradó tizenegy hónapját letöltse.

27 A High Court (felsőbíróság) ezen elfogatóparancs alapján a 2020. december 15-i határozatával elrendelte LU átadását. A LU által előterjesztett fellebbezés nyomán eljáró Court of Appeal (fellebbviteli bíróság, Írország) először is megállapítja, hogy LU nem vett részt azon a tárgyaláson, amely egyrészt LU-nak a Miskolci Törvényszék általi, tartási kötelezettség elmulasztása miatti elítéléséhez, és másrészt az első szabadságvesztés-büntetés végrehajtására vonatkozó, az európai elfogatóparancs tárgyát képező végzéshez vezetett. Mivel úgy tűnik, hogy LU nem mondott le azon jogáról, hogy e tárgyaláson jelen legyen, e bíróság úgy véli, hogy az említett tárgyalást nem az EJEE 6. cikkének megfelelően folytatták le.

28 E bíróság továbbá hajlik annak megállapítására, hogy ha a Miskolci Törvényszék előtti eljárást a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke értelmében vett, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” részének kell tekinteni, akkor sem az e cikkben foglalt követelmények, sem az európai elfogatóparancsról szóló 2003. évi törvény 45. cikkében foglalt követelmények nem teljesülnek.

29 Másodszor, a kérdést előterjesztő bíróság mindazonáltal úgy érvel, hogy egyrészt az LU-val szemben kiszabott első szabadságvesztés-büntetés végrehajtására vonatkozó végzést a 2017. december 22-i Ardic ítélet (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026) értelmében vett, e büntetés végrehajtására vagy alkalmazására vonatkozó határozatnak lehet tekinteni, és másrészt sem e határozatnak, sem LU-nak a tartási kötelezettség elmulasztása miatti elítélésének nem az volt a célja vagy a hatása, hogy a LU-val szemben a 2005-ben elkövetett bűncselekmények miatt kiszabott szabadságvesztés-büntetés nemét vagy mértékét módosítsák, így azok közül egyik sem tartozik a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének hatálya alá.

30 Mindemellett e bíróság úgy véli, hogy az alapügy több szempontból is eltér a 2017. december 22-i Ardic ítélet (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026) alapjául szolgáló ügytől.

31 A jelen ügyben először is az említett bíróság szerint LU második elítélése döntő hatású volt, mivel a LU-val szemben korábban kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása felfüggesztésének visszavonását eredményezte. Ezenfelül LU-t átadása esetén nem illeti meg az utólagos meghallgatáshoz való jog. Végezetül az alapügy körülményei sokkal szorosabb kapcsolatban állnak az EJEE 6. cikkével, valamint a Charta 47. cikkével és 48. cikkének (2) bekezdésével, mint a 2017. december 22-i Ardic ítélet (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026) alapjául szolgáló ügy. A LU által 2005-ben elkövetett bűncselekmények miatt kiszabott szabadságvesztés-büntetés ugyanis csak azért hajtható végre, mert LU bűnösségét megállapították, és tartási kötelezettség elmulasztása miatt a távollétében elítélték, és kétségtelen, hogy az EJEE 6. cikke alkalmazandó az ilyen, az érintett távollétében történő elítéléséhez vezető eljárásra.

32 Ezenkívül e bíróság rámutat arra, hogy mivel a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkével és az európai elfogatóparancsról szóló 2003. évi törvény 45. cikkével ellentétes LU annak érdekében való átadása, hogy letöltse azt a büntetést, amelyre a távollétében a tartási kötelezettség elmulasztása miatt ítélték, abszurdnak tűnne, ha átadható lenne a magyar hatóságoknak annak érdekében, hogy letöltse azt a büntetetést, amelyre a 2005-ben elkövetett bűncselekmények miatt ítélték, miközben e büntetés csupán LU-nak a távollétében történt, említett elítélése miatt vált végrehajthatóvá.

33 A kérdést előterjesztő bíróság hozzáteszi, hogy a Miskolci Törvényszéknek az első szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának felfüggesztését visszavonó végzése úgy tekinthető, hogy az olyan szorosan kapcsolódik a tartási kötelezettség elmulasztása miatti elítéléshez, hogy az EJEE 6. cikke (1) bekezdésének ezen elítélést érintő megsértése e végzésre is kiterjed.

34 E körülmények között a Court of Appeal (fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) a) Amennyiben a keresett személy átadását egy eredetileg felfüggesztett olyan szabadságvesztés végrehajtása céljából kérik, amelynek végrehajtását a keresett személy által elkövetett újabb bűncselekmény miatti elítélése okán rendelték el, és a végrehajtást elrendelő határozatot az a bíróság hozta meg, amely a keresett személyt az újabb bűncselekmény elkövetése miatt elítélte és vele szemben büntetést szabott ki, a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, »határozat meghozatalát eredményező tárgyalás« részét képezi-e az ezen újabb elítéléshez és a végrehajtást elrendelő határozat meghozatalához vezető eljárás?

b) Jelentőséggel bír-e a fenti első kérdés a) pontjára adandó válasz szempontjából az, hogy a végrehajtást elrendelő határozatot hozó bíróság törvény rendelkezésénél fogva volt-e köteles meghozni ezt a határozatot, vagy annak meghozatalára mérlegelési mozgástérrel rendelkezett?

2) A fenti első kérdésben szereplő körülmények között a végrehajtó igazságügyi hatóság jogosult-e megvizsgálni, hogy a későbbi elítéléshez és végrehajtást elrendelő határozathoz vezető, a keresett személy távollétében lefolytatott eljárást az [EJEE] 6. cikkének tiszteletben tartásával folytatták-e le, közelebbről, hogy a keresett személy távolmaradása folytán sérült-e a védelemhez való jog és/vagy a keresett személy tisztességes eljáráshoz való joga?

3) a) A fenti első kérdésben szereplő körülmények között – amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság megbizonyosodott arról, hogy a későbbi elítéléshez és végrehajtást elrendelő határozathoz vezető eljárást nem az [EJEE] 6. cikkének tiszteletben tartásával folytatták le, közelebbről, hogy a keresett személy távolmaradása folytán sérült a védelemhez való jog és/vagy a keresett személy tisztességes eljáráshoz való joga – jogosult és/vagy köteles-e a végrehajtó igazságügyi hatóság i) a keresett személy átadását azon az alapon megtagadni, hogy az átadás ellentétes lenne az [EJEE] 6. cikkével és/vagy [a Charta] 47. cikkével és 48. cikkének (2) bekezdésével és/vagy ii) az átadás feltételeként a kibocsátó igazságügyi hatóságtól biztosítékot kérni arra vonatkozóan, hogy a keresett személy az átadást követően perújítást vagy fellebbezést kezdeményezhet, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely a végrehajtást elrendelő határozatot eredményező elítélés vonatkozásában az eredeti határozat hatályon kívül helyezéséhez vezethet?

b) A fenti harmadik kérdés a) pontjára adandó válasz szempontjából az-e az alkalmazandó teszt, hogy a keresett személy átadása sérti-e a keresett személy számára az [EJEE] 6. cikke és/vagy a Charta 47. cikke és 48. cikkének (2) bekezdése értelmében biztosított alapvető jogok lényeges tartalmát, és igenlő válasz esetén az, hogy a későbbi elítéléshez és végrehajtást elrendelő határozathoz vezető eljárást a távollétében folytatták le, valamint hogy átadás esetén a keresett személynek nincs joga perújítást vagy fellebbezést kezdeményezni, elegendő-e a végrehajtó igazságügyi hatóság számára annak megállapításához, hogy az átadás sértené e jogok lényeges tartalmát?”

A C-515/21. sz. ügy

35 2015. május 29-én a Sąd Rejonowy dla Wrocławia–Śródmieścia (wrocław-Śródmieście-i kerületi bíróság, Lengyelország) PH-t a jelenlétében egy év szabadságvesztésre ítélte egy 2015-ben elkövetett bűncselekmény miatt. E büntetés végrehajtását azonban ötéves tartamú próbaidőre felfüggesztették. PH ezen ítélet ellen nem fellebbezett.

36 2017. február 21-én a Sąd Rejonowy w Bydgoszczy (bydgoszczy-i kerületi bíróság, Lengyelország) megállapította PH büntetőjogi felelősségét egy második bűncselekményben, amelyért őt tizennégy hónap szabadságvesztésre ítélte. PH nem tudott az e bíróság előtt tartott tárgyalásról, és e tárgyaláson sem személyesen, sem jogi képviselő útján nem vett részt.

37 2017. május 16-án a Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia (wrocławia-Śródmieścia-i kerületi bíróság) a lengyel büntető törvénykönyv 75.1. cikke alapján elrendelte a PH-val szemben kiszabott, egy év tartamú szabadságvesztés-büntetés végrehajtását azzal az indokkal, hogy ez utóbbi a próbaidő alatt újabb bűncselekményt követett el. E bíróság e tekintetben semmilyen mérlegelési mozgástérrel nem rendelkezett.

38 PH nem tudott a Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia (wrocławia-Śródmieścia-i kerületi bíróság) előtt indított eljárásról, amely az első szabadságvesztés-büntetése végrehajtásának felfüggesztését visszavonó határozathoz vezetett, és a 2017. május 16-i tárgyaláson sem személyesen, sem jogi képviselő útján nem vett részt.

39 Az a határidő, amelyen belül PH fellebbezhetett a második bűncselekmény miatti elítélése ellen, már lejárt, és átadás esetén PH-nak nincs joga a meghallgatáshoz, az esetleges rendkívüli jogorvoslati lehetőséget kivéve.

40 2019. február 26-án a Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia (wrocławi-Śródmieście-i kerületi bíróság) európai elfogatóparancsot bocsátott ki az Írországban tartózkodó PH ellen a 2015. május 29-én vele szemben kiszabott, egy év tartamú szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából.

41 A High Court (felsőbíróság) ezen elfogatóparancs alapján a 2020. november 16-i határozatával elrendelte PH átadását. PH e határozattal szemben fellebbezést nyújtott be a Court of Appealhez (fellebbviteli bíróság).

42 A Court of Appeal (fellebbviteli bíróság) hangsúlyozza, hogy a PH második elítéléséhez vezető, PH távollétében lefolytatott eljárás nem tűnik összeegyeztethetőnek sem az EJEE 6. cikkével, sem a Charta 47. és 48. cikkével, mivel úgy tűnik, hogy PH nem mondott le az ezen eljárásban való részvételhez való jogáról.

43 E körülmények között a Court of Appeal (fellebbviteli bíróság) a jelen ítélet 27–33. pontjában kifejtettekhez hasonló indokok alapján úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Amennyiben a keresett személy átadását egy eredetileg felfüggesztett olyan szabadságvesztés végrehajtása céljából kérik, amelynek végrehajtását a keresett személy által elkövetett újabb bűncselekmény miatti elítélése okán rendelték el, abban az esetben, ha a végrehajtást elrendelő határozatot ezen elítélés miatt kötelező volt meghozni, a 2002/584 kerethatározat

4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, »határozat meghozatalát eredményező tárgyalás« részét képezi-e az ezen újabb elítéléshez vezető eljárás és/vagy a végrehajtást elrendelő határozat meghozatalához vezető eljárás?

2) A fenti első kérdésben szereplő körülmények között a végrehajtó igazságügyi hatóság jogosult és/vagy köteles-e megvizsgálni, hogy a későbbi elítéléshez és/vagy végrehajtást elrendelő határozathoz vezető, a keresett személy távollétében lefolytatott eljárást az [EJEE] 6. cikkének tiszteletben tartásával folytatták-e le, közelebbről, hogy a keresett személy ezen eljárástól való távolmaradása folytán sérült-e a védelemhez való jog és/vagy a keresett személy tisztességes eljáráshoz való joga?

3) a) A fenti első kérdésben szereplő körülmények között – amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság megbizonyosodott arról, hogy a későbbi elítéléshez és végrehajtást elrendelő határozathoz vezető eljárást nem az [EJEE] 6. cikkének tiszteletben tartásával folytatták le, közelebbről, hogy a keresett személy távolmaradása folytán sérült a védelemhez való jog és/vagy a keresett személy tisztességes eljáráshoz való joga – jogosult és/vagy köteles-e a végrehajtó igazságügyi hatóság i) a keresett személy átadását azon az alapon megtagadni, hogy az átadás ellentétes lenne az [EJEE] 6. cikkével és/vagy az [a Charta] 47. cikkével és 48. cikkének (2) bekezdésével és/vagy ii) az átadás feltételeként a kibocsátó igazságügyi hatóságtól biztosítékot kérni arra vonatkozóan, hogy a keresett személy az átadást követően perújítást vagy fellebbezést kezdeményezhet, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely a végrehajtást elrendelő határozatot eredményező elítélés vonatkozásában az eredeti határozat hatályon kívül helyezéséhez vezethet?

b) A fenti harmadik kérdés a) pontjára adandó válasz szempontjából az-e az alkalmazandó teszt, hogy a keresett személy átadása sérti-e a keresett személy számára az [EJEE] 6. cikke és/vagy Charta 47. cikke és 48. cikkének (2) bekezdése értelmében biztosított alapvető jogok lényeges tartalmát, és igenlő válasz esetén az, hogy a későbbi elítéléshez és végrehajtást elrendelő határozathoz vezető eljárást a távollétében folytatták le, valamint hogy átadás esetén a keresett személynek nincs joga perújítást vagy fellebbezést kezdeményezni, elegendő-e a végrehajtó igazságügyi hatóság számára annak megállapításához, hogy az átadás sértené e jogok lényeges tartalmát?’

44 A Bíróság elnöke a 2021. szeptember 20-i végzésével elrendelte a C-514/21. sz. és a C-515/21. sz. ügy egyesítését a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélet meghozatala céljából.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

45 A C-514/21. és C-515/21. sz. egyesített ügyekben előterjesztett első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdését a Charta 47. és 48. cikkével összefüggésben úgy kell-e értelmezni, hogy amennyiben a szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának felfüggesztését újabb büntetőítélet miatt visszavonták, és e büntetés végrehajtása céljából európai elfogatóparancsot bocsátanak ki, az érintett távollétében meghozott, az említett felfüggesztést visszavonó határozat vagy a szintén az érintett távollétében kihirdetett második büntetőítélet az e rendelkezés értelmében vett „határozatnak” minősül.

46 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározat célja az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadása egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Európai Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állni (2023. január 31-i Puig Gordi és társai ítélet, C-158/21, EU:C:2023:57, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 Ezzel kapcsolatban e kerethatározatból, és különösen annak 1. cikke (2) bekezdéséből az következik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, míg a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni (2023. január 31-i Puig Gordi és társai ítélet, C-158/21, EU:C:2023:57, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

48 Másodszor magából a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a szövegéből is kitűnik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak lehetősége van a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadására, ha az érintett személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve ha az európai elfogatóparancs szerint az e rendelkezés a), b), c), illetve d) pontjában foglalt feltételek teljesülnek (2020. december 17-i Generalstaatsanwaltschaft Hamburg ítélet, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 E tekintetben meg kell állapítani, hogy e 4a. cikk ily módon korlátozza az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának lehetőségét, hogy pontosan és egységesen felsorolja azokat a feltételeket, amelyek esetén nem tagadható meg azon határozat elismerése és végrehajtása, amelyet olyan tárgyalást követően hoztak, amelyen az érintett személy nem volt személyesen jelen (2020. december 17-i Generalstaatsanwaltschaft Hamburg ítélet, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, 35. és 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

50 A 2002/584 kerethatározat 4a. cikke tehát magas szintű védelem biztosítását, valamint annak lehetővé tételét célozza, hogy a végrehajtó hatóság átadja az érintettet az elítéléséhez vezető tárgyalásról való távolmaradása esetén is, teljes mértékben tiszteletben tartva ugyanakkor a védelemhez való jogát (2020. december 17-i Generalstaatsanwaltschaft Hamburg ítélet, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Konkrétabban, a 2009/299 kerethatározat (1) és (15) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkéből kifejezetten kitűnik, hogy e 4a. cikket azért iktatták be a 2002/584 kerethatározatba, hogy védelemben részesüljön a vádlott azon joga, hogy személyesen megjelenhessen az őt érintő büntetőtárgyaláson, és egyidejűleg javuljon a bírósági határozatoknak a tagállamok közötti kölcsönös elismerése.

51 Az említett 4a. cikket továbbá a Charta 47. cikkének második és harmadik bekezdésével, valamint 48. cikkével összhangban kell értelmezni és alkalmazni, amelyek – amint azt a Chartához fűzött magyarázatok pontosítják – megfelelnek az EJEE 6. cikkének. Így a Bíróságnak biztosítania kell, hogy a Charta 47. cikke második és harmadik bekezdésére, valamint 48. cikkére vonatkozó értelmezése olyan védelmi szintet biztosítson, amely nem sérti az EJEE-nek az Emberi Jogok Európai Bírósága által értelmezett 6. cikkében biztosított védelmi szintet (2022. szeptember 15-i HN [Kitoloncolt vádlott elleni eljárás] ítélet, C-420/20, EU:C:2022:679, 55. pont).

52 Harmadszor, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” fogalmát úgy kell értelmezni, mint amely azon eljárást jelöli, amely az európai elfogatóparancs végrehajtása keretében átadni kért személy jogerős elítélését eredményező bírósági határozathoz vezetett (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 74. pont; 2017. december 22-i Ardic ítélet, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, 64. pont).

53 Ezzel szemben a korábban kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtására vagy alkalmazására vonatkozó határozat nem minősül az e 4a. cikk (1) bekezdése értelmében vett „határozatnak”, kivéve, ha az a bűnösség megállapítására vonatkozik, vagy annak az a célja, hogy megváltoztassa az említett büntetés nemét vagy mértékét, vagy ezzel a hatással jár, és az említett határozatot meghozó hatóság e tekintetben mérlegelési mozgástérrel rendelkezett. Ebből következik, hogy nem tartozik az említett 4a. cikk (1) bekezdésének hatálya alá az olyan határozat, amely a szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának felfüggesztését visszavonja amiatt, hogy az érintett a felfüggesztést kísérő valamely objektív feltételt megszegi – például a próbaidő során újabb bűncselekményt követ el –, mivel e büntetést változatlanul hagyja mind annak nemét, mind annak mértékét illetően (lásd ebben az értelemben: 2017. december 22-i Ardic ítélet, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, 77., 81., 82. és 88. pont).

54 Ezenfelül mivel az ilyen visszavonás tárgyában eljáró hatóságnak nem kell felülvizsgálnia a büntetőítélet alapjául szolgáló ügy érdemét, az a körülmény, hogy e hatóság mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, nem releváns, mivel ezen utóbbi nem teszi lehetővé számára a keresett személyt jogerősen elítélő határozatban meghatározott szabadságvesztés-büntetés mértékének vagy nemének a módosítását (lásd ebben az értelemben: 2017. december 22-i Ardic ítélet, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, 80. pont).

55 A 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” fogalmának e szigorú értelmezése megfelel továbbá az e kerethatározat által kialakított szabályozás általános rendszerének. Amint ugyanis az a jelen ítélet 47. pontjában kiemelésre került, e rendelkezés kivételt képez azon szabály alól, amely szerint a végrehajtó igazságügyi hatóságnak a keresett személyt át kell adnia a kibocsátó tagállamnak, így e rendelkezést megszorítóan kell értelmezni.

56 Ezenkívül az ilyen értelmezés alkalmas arra, hogy a lehető legjobban biztosítsa az e kerethatározat által követett célt, amely – amint arra a jelen ítélet 46. pontja emlékeztetett – a tagállamok közötti igazságügyi együttműködésnek a kölcsönös bizalom és elismerés elve alapján való megkönnyítésére és meggyorsítására irányul, annak elkerülése mellett, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságra a kibocsátó tagállamban hozott valamennyi eljárási határozatra vonatkozó általános ellenőrzési feladatot bízzanak (lásd ebben az értelemben: 2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 87. és 88. pont; 2023. január 31-i Puig Gordi és társai ítélet, C-158/21, EU:C:2023:57, 88. pont).

57 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból egyrészt az következik, hogy a 2002/584 kerethatározatot a Charta rendelkezéseinek fényében oly módon kell értelmezni, hogy az ne sértse a tagállamok közötti igazságügyi együttműködés rendszerének hatékonyságát, amely rendszernek az európai elfogatóparancs – az uniós jogalkotó által szabályozott formájában – az egyik alapvető elemét képezi (2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), és másrészt az, hogy az átadni kért

személy jogai tiszteletben tartásának a biztosítása elsődlegesen a kibocsátó tagállam feladata (lásd ebben az értelemben többek között: 2018. január 23-i Piotrowski ítélet, C-367/16, EU:C:2018:27, 49. és 50. pont.)

58 Arra is rá kell mutatni, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének ilyen értelmezése összeegyeztethető az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatával. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint egyrészt a büntetésvégrehajtás részletes szabályaira vonatkozó eljárások nem tartoznak az EJEE 6. cikkének hatálya alá, és másrészt a valamely bíróság által a végleges büntetés kihirdetését követően vagy e büntetés végrehajtása alatt elfogadott intézkedések csak akkor tekinthetők az ezen egyezmény értelmében vett „büntetésnek”, ha az eredetileg kiszabott büntetés új meghatározásához vagy e büntetés mértékének a módosításához vezethetnek (lásd többek között: EJEB, 2012. április 3-i Boulois kontra Luxemburg ítélet, CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, 87. §; EJEB, 2015. november 10-i Çetin kontra Törökország határozat, CE:ECHR:2015:1110DEC003285709, 42–47. §; EJEB, 2019. november 12-i Abedin kontra Egyesült Királyság ítélet, CE:ECHR:2019:1112DEC005402616, 28–37. §; EJEB, 2021. június 22-i Ballıktaş Bingöllü ítélet, CE:ECHR:2021:0622JUD007673012, 48. §; EJEB, 2022. november 10-i Kupinskyy kontra Ukrajna ítélet, CE:ECHR:2022:1110JUD000508418, 47–52. §.)

59 Negyedszer meg kell állapítani először is azt, hogy a büntetés végrehajtásának vagy alkalmazásának részletes szabályaira vonatkozó kérdésektől eltérően az érintett személyt elítélő bírósági határozat az EJEE 6. cikkének büntetőjogi vonatkozásához tartozik (lásd ebben az értelemben: 2017. augusztus 10-i Zdziaszek ítélet, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, 85. pont; 2017. december 22-i Ardic ítélet, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

60 Másodsorban a terheltnek a tárgyaláson való jelenléthez fűződő joga a védelemhez való jog alapvető eleme, és általánosabban meghatározó jelentőséggel bír a tisztességes eljáráshoz való, az Alapjogi Charta 47. cikkének második és harmadik bekezdésében, valamint 48. cikkében előírt jog tiszteletben tartása tekintetében (lásd ebben az értelemben: 2022. szeptember 15-i HN [Kitoloncolt vádlott elleni eljárás] ítélet, C-420/20, EU:C:2022:679, 54–56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

61 E tekintetben az Emberi Jogok Európai Bírósága megállapította, hogy egy olyan személy büntetőjogi felelősségének a távollétében történő megállapítása, akire vonatkozón nem bizonyított, hogy lemondott a tárgyaláson való részvételhez és a védekezéshez való jogáról, vagy hogy szándékában állt kivonni magát az igazságszolgáltatás alól, anélkül hogy lehetősége lett volna arra, hogy a meghallgatást követően új ítélet meghozatalát érje el a vád megalapozottságát illetően, az igazságszolgáltatás nyilvánvaló megtagadásának minősül (EJEB, 2006. március 1-i Sejdovic kontra Olaszország ítélet, CE:ECHR:2006:0301JUD005658100, 82. §; EJEB, 2019. július 9-i Kislov kontra Oroszország ítélet, CE:ECHR:2019:0709JUD000359810, 106., 107. és 115. §).

62 A jelen ügyben rá kell még mutatni egyrészt arra, hogy a PH-val és LU-val szemben kiszabott második büntetőítéletek az illetékes nemzeti hatóságot arra kötelezték, illetve azt tették lehetővé a számára, hogy visszavonja azon első szabadságvesztés-büntetések végrehajtásának felfüggesztését, amelyekre e személyeket korábban ítélték, másrészt pedig arra kell rámutatni, hogy maga e visszavonás tette lehetővé az alapügy tárgyát képező európai elfogatóparancsok kibocsátását, mivel a PH-val és LU-val szemben kiszabott első szabadságvesztés-büntetések e visszavonás miatt végrehajthatóvá váltak.

63 Következésképpen az európai elfogatóparancs által érintett személlyel szemben a távollétében meghozott büntetőítélet, amely nélkül – mint a jelen ügyben is – ezen elfogatóparancs kibocsátására nem kerülhetett volna sor, az említett elfogatóparancs kibocsátásához szükséges tényezőnek minősül, amelyet olyan alapvető hiba érinthet, amely súlyosan sérti a terheltnek a Charta 47. cikkének második és harmadik bekezdésének és 48. cikkében biztosított azon jogát, hogy az őt érintő tárgyaláson személyesen jelen legyen.

64 Harmadsorban, amint az a jelen ítélet 50. pontjában megállapításra került, az uniós jogalkotó úgy határozott, hogy a terhelt azon jogának, hogy az őt érintő tárgyaláson személyesen jelen legyen, az európai elfogatóparancs mechanizmusa keretében különös jelentőséget tulajdonít azáltal, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdésében bevezeti az elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának olyan mérlegelhető okát, amely kifejezetten e jog védelmére irányul. Ezenkívül, amint az a jelen ítélet 51. pontjában kiemelésre került, az ilyen megtagadási okot a Charta 47. cikkének második és harmadik bekezdéséből, valamint 48. cikkéből eredő, a jelen ítélet 60. és 61. pontjában kiemelt követelményekkel összhangban kell értelmezni.

65 Következésképpen a végrehajtó igazságügyi hatóságnak annak értékelése keretében, hogy e rendelkezés alapján el kell-e utasítania a keresett személy átadását, figyelembe kell tudnia venni nem csupán azt, hogy esetlegesen az érintett távollétében került sor arra az eljárásra, amely ahhoz a jogerős büntetőítélethez vezetett, amelynek a végrehajtása céljából az európai elfogatóparancsot kibocsátották, hanem azt is, ha bármely egyéb, olyan eljárásra került sor az érintett távollétében, amely olyan büntetőítélethez vezetett, amely nélkül ilyen elfogatóparancsot nem bocsáthattak volna ki – ellenkező esetben a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése nagymértékben elveszítené a hatékonyságát.

66 Ezenfelül, amint azt az Európai Bizottság hangsúlyozta, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” fogalma több bírósági határozatra is utalhat, amennyiben ez szükségesnek bizonyul az e 4a. cikk (1) bekezdésében foglalt célkitűzés megvalósításához, amely többek között az érintett személyek védelemhez való jogának erősítésére irányul annak biztosítása útján, hogy a tisztességes büntetőeljáráshoz való alapvető joguk garantált legyen (lásd analógia útján: 2017. augusztus 10-i Zdziaszek ítélet, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, 94. pont).

67 Ebből következik, hogy a keresett személyt a távollétében elítélő bírósági határozatot akkor kell a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének a Charta 47. és 48. cikkével összefüggésben értelmezett (1) bekezdése alapján „határozatnak” tekinteni, ha annak elfogadása meghatározó jelentőségű volt az európai elfogatóparancs kibocsátása szempontjából.

68 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének a Charta 47. és 48. cikkével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának felfüggesztését új büntetőítélet miatt visszavonták, és e büntetés végrehajtása céljából európai elfogatóparancs kibocsátására kerül sor, az érintett távollétében hozott ezen büntetőítélet e rendelkezés értelmében „határozatnak” minősül. Nem ez a helyzet az e büntetés végrehajtásának felfüggesztését visszavonó határozat esetében.

A második és a harmadik kérdésről

69 A kérdést előterjesztő bíróság a C-514/21. és C-515/21. sz. egyesített ügyekben előterjesztett második és harmadik kérdésével, amelyeket együttesen kell vizsgálni, lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározatot a Charta 47. és 48. cikkével összefüggésben úgy kell-e

értelmezni, hogy az lehetővé vagy kötelezővé teszi a végrehajtó igazságügyi hatóság számára, hogy megtagadja a keresett személynek a kibocsátó tagállamnak való átadását, vagy e személy átadását annak garantálásától tegye függővé, hogy e személy e tagállamban új ítélet meghozatalát érheti el, vagy fellebbezési eljárást indíthat, amennyiben úgy tűnik, hogy az érintett távollétében lefolytatott, és az európai elfogatóparancs kibocsátása szempontjából meghatározó jelentőségű eljárás, amely azon szabadságvesztés-büntetés felfüggesztésének a visszavonásához vezetett, amelynek a végrehajtása céljából az említett elfogatóparancsot kibocsátották, vagy az említett személlyel szembeni újabb büntetőítéletet eredményezte, megsértette a Charta 47. cikkét vagy 48. cikkének (2) bekezdését. A kérdést előterjesztő bíróság arra is keresi a választ, hogy szükséges-e, hogy az ilyen jogsértés az e cikkekben biztosított jogok lényeges tartalmát érintse.

70 Először is a C-514/21. és C-515/21. sz. egyesített ügyekben előterjesztett első kérdésre adott válaszból következik, hogy az érintett távollétében hozott büntetőítélet, amely nélkül nem került volna visszavonásra azon szabadságvesztés-büntetés felfüggesztése, amelynek végrehajtása céljából az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” részét képezi.

71 E pontosításra figyelemmel először is emlékeztetni kell arra, hogy e 4a. cikk (1) bekezdésének a)–d) pontja pontosan és egységesen felsorolja azokat a feltételeket, amelyek esetén nem tagadható meg azon határozat elismerése és végrehajtása, amelyet olyan tárgyalást követően hoztak, amelyen az érintett személy nem volt személyesen jelen (2017. december 22-i Ardic ítélet, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

72 Következésképpen a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése nem teszi lehetővé a végrehajtó igazságügyi hatóság számára az érintett személy átadásának megtagadását, ha az európai elfogatóparancs az azon szabadságvesztés-büntetést kiszabó igazságügyi hatósági határozat tekintetében, amelynek végrehajtása céljából ezen elfogatóparancsot kibocsátották, tartalmazza az e rendelkezés a)–d) pontjában előírt valamelyik információt.

73 A 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a)–d) pontjában szereplő valamennyi esetben fennáll ugyanis, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása nem sérti az érintett személy védelemhez való jogát, sem a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való, a Charta 47. cikkében és 48. cikkének (2) bekezdésében biztosított jogot (2013. február 26-i Melloni ítélet, C-399/11, EU:C:2013:107, 44. és 53. pont).

74 A végrehajtó igazságügyi hatóság azonos okok miatt nem tagadhatja meg a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése alapján a keresett személynek a kibocsátó tagállamnak való átadását, ha az európai elfogatóparancs a jelen ítélet 70. pontjában említett, az érintett távollétében hozott büntetőítéletre vonatkozóan tartalmazza az e rendelkezés a)–d) pontjában említett információk valamelyikét.

75 Ha az európai elfogatóparancs ezzel szemben a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a)–d) pontjában említett információk egyikét sem tartalmazza, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak meg kell tudnia tagadni a keresett személy átadását, függetlenül attól, hogy megsértették-e a védelemhez való jogának a lényeges tartalmát, mivel ilyen jellegű követelmény sem e 4a. cikk szövegéből, sem pedig e cikknek a jelen ítélet 50. pontjában felidézett céljából nem következik.

76 Az említett 4a. cikknek magából a szövegéből, és különösen abból a megfogalmazásból, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság „megtagadhatja” az elfogatóparancs végrehajtását, az is következik, hogy e hatóságnak mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie azon kérdést illetően, hogy ilyen esetben meg kell-e tagadnia az ilyen végrehajtást. Következésképpen a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdéséből nem lehet arra következtetni, hogy az előző pontjban leírthoz hasonló esetben a végrehajtó igazságügyi hatóság köteles megtagadni az európai elfogatóparancs végrehajtását, anélkül hogy lehetősége lenne az adott ügy körülményeinek a figyelembevételére (lásd analógia útján: 2021. április 29-i X [Európai elfogatóparancs – Ne bis in idem] ítélet, C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, 43. és 44. pont).

77 Ezt az értelmezést támasztja alá e kerethatározat általános rendszere is. Amint ugyanis az a jelen ítélet 47. pontjában felidézésre került, az európai elfogatóparancs végrehajtása minősül az e kerethatározatban előírt főszabálynak, az elismerés és a végrehajtás megtagadásának okai pedig kivételeket képeznek. Márpedig a végrehajtó igazságügyi hatóság azon lehetőségtől való megfosztása, hogy figyelembe vegye az adott ügy körülményeit, amelyek alapján megállapíthatná, hogy az átadás megtagadásának feltételei nem teljesülnek, azzal a hatással jár, hogy az említett kerethatározat 4. cikkében előírt puszta lehetőséget valódi kötelezettséggé alakítja, főszabállyá téve ezáltal azt a kivételt, amelyet az átadás megtagadása jelent (lásd analógia útján: 2021. április 29-i X [Európai elfogatóparancs – Ne bis in idem] ítélet, C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, 47. pont).

78 Amint azt a főtanácsnok az indítványának a 115. pontjában lényegében hangsúlyozta, a végrehajtó igazságügyi hatóság ebből a szempontból figyelembe vehet más olyan körülményeket is, amelyek lehetővé teszik számára, hogy meggyőződjön arról, hogy az érintett átadása nem vonja maga után a védelemhez való jogának megsértését, és így átadhatja őt a kibocsátó tagállamnak. E tekintetben különösen figyelembe lehet venni az érintett magatartását, különösen azt, hogy ez utóbbi megpróbálta elkerülni a neki címzett értesítés kézbesítését vagy az ügyvédeivel való kapcsolatfelvételt (2020. december 17-i Generalstaatsanwaltschaft Hamburg ítélet, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, 51. és 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

79 Másodszor, a Bíróság több alkalommal megállapította, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása kizárólag a 2002/584 kerethatározat 5. cikkében kimerítő jelleggel meghatározott feltételek valamelyikétől tehető függővé (2022. július 14-i Procureur général près la cour d’appel d’Angers ítélet, C-168/21, EU:C:2022:558, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

80 Márpedig a kibocsátó tagállam arra vonatkozó kötelezettségvállalása, hogy elismeri az európai elfogatóparancs által érintett személy új eljáráshoz való jogát abban az esetben, ha a védelemhez való jogát megsértve a távollétében ítélték el, nem szerepel az ezen 5. cikkben meghatározott feltételek között. Következésképpen az uniós joggal ellentétes, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancs által érintett személy átadását ilyen feltételhez kötheti.

81 Ugyanakkor a büntetőügyekben folytatott hatékony együttműködés biztosítása érdekében a végrehajtó igazságügyi hatóságnak teljes mértékben ki kell használnia a 2002/584 kerethatározatban előírt eszközöket (lásd ebben az értelemben: 2023. január 31-i Puig Gordi és társai ítélet, C-158/21, EU:C:2023:57, 132. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

82 Következésképpen e hatóság kényszerülhet arra, hogy adott esetben az e kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése értelmében vett kiegészítő információk kérésével a kibocsátó tagállamtól biztosítékot kérjen arra, hogy az európai elfogatóparancs által érintett személyt értesítik arról, hogy a kibocsátó tagállam joga értelmében joga van egy új eljáráshoz, amelyben

részt vehet, és amely lehetővé teszi az ügynek az új bizonyítékok figyelembevétele mellett történő ismételt érdemi vizsgálatát, valamint az eredeti határozat megsemmisítését, és ha a kibocsátó tagállam ilyen biztosítékot adott, a végrehajtó igazságügyi hatóság köteles arra, hogy ezen kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének d) pontja alapján az érintett személyt átadja.

83 Másodszor, az első kérdésre adott, a jelen ítélet 68. pontjában foglalt válaszból az következik, hogy az azon szabadságvesztés-büntetés felfüggesztéséről szóló határozat, amelynek a végrehajtása céljából az európai elfogatóparancsot kibocsátották, nem tartozik a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének hatálya alá, így az a körülmény, hogy e határozatot az érintett távollétében fogadták el, nem igazolhatja a keresett személy átadásának a végrehajtó igazságügyi hatóság általi megtagadását.

84 Ezenkívül mivel az ilyen körülmény nem tartozik a végrehajtás megtagadásának az e kerethatározat 3. és 4. cikkében felsorolt kötelező vagy mérlegelhető okai közé, e rendelkezések sem alapozhatják meg az ilyen megtagadást.

85 Mindazonáltal, amint azt a főtanácsnok az indítványának a 126. pontjában lényegében hangsúlyozta, a keresett személy átadása kivételesen megtagadható az említett kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése alapján (lásd ebben az értelemben: 2023. január 31-i Puig Gordi és társai ítélet, C-158/21, EU:C:2023:57, 72. pont).

86 E tekintetben azonban konkrétabban pontosítani kell, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének a Charta 47. cikkével összefüggésben értelmezett (3) bekezdése alapján csak akkor tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha egyrészt a rendelkezésére állnak olyan információk, amelyek arra utalnak, hogy rendszerszintű vagy általános hiányosságok miatt fennáll a tisztességes eljáráshoz való, a Charta 47. cikkének második bekezdésében biztosított alapvető jog megsértésének a tényleges kockázata, és másrészt konkrétan és pontosan ellenőrizte, hogy a keresett egyén személyes helyzetére és azon bűncselekmény jellegére tekintettel, amelyért ezen egyén ellen eljárás van folyamatban, valamint arra a ténybeli háttérre figyelemmel, amelybe az európai elfogatóparancs kibocsátása illeszkedik, komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető-e, hogy a kibocsátó tagállamnak történő átadás esetén e személy ennek a veszélynek ki lenne téve (2023. január 31-i Puig Gordi és társai ítélet, C-158/21, EU:C:2023:57, 97. pont).

87 A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a jelen ügyben teljesülnek-e az előző pontban felsorolt feltételek.

88 Végezetül a végrehajtó igazságügyi hatóság nem hajthat végre olyan európai elfogatóparancsot, amely nem felel meg azon minimumkövetelményeknek, amelyektől az érvényessége függ, és amelyek között szerepelnek a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdésében és 8. cikkében előírt követelmények (lásd e tekintetben: 2023. január 31-i Puig Gordi és társai ítélet, C-158/21, EU:C:2023:57, 69. és 70. pont). A jelen ügyben – a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzendő vizsgálat sérelme nélkül – nem állnak fenn olyan körülmények, amelyek alapján feltételezhető lenne, hogy az alapügy tárgyát képező európai elfogatóparancsok nem felelnek meg e minimumkövetelményeknek.

89 Mivel a 2002/584 kerethatározat kimerítően meghatározza azokat az indokokat, amelyek alapján az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadható (lásd ebben az értelemben: 2023. január 31-i Puig Gordi és társai ítélet, C-158/21, EU:C:2023:57, 73. pont), e kerethatározattal

ellentétes, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadja az európai elfogatóparancs által érintett személy szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából történő átadását azzal az indokkal, hogy e büntetés végrehajtásának felfüggesztését az érintett távollétében hozott határozattal visszavonták.

90 Ezenkívül, amint az a jelen ítélet 80. pontjában pontosításra került, e kerethatározat azt sem teszi lehetővé, hogy a keresett személy átadása ahhoz a feltételhez legyen kötve, hogy e személy a kibocsátó tagállamban elérhesse a távollétében hozott, azon határozat új bírósági vizsgálatát, amely alapján visszavonták azon szabadságvesztés-büntetés felfüggesztését, amelynek végrehajtása érdekében az elfogatóparancsot kibocsátották.

91 Ez a feltétel ugyanis nem szerepel a 2002/584 kerethatározat 5. cikkében felsorolt feltételek között, és e kerethatározat – amint az a jelen ítélet 79. pontjában felidézésre került – kimerítően felsorolja azokat a feltételeket, amelyektől az európai elfogatóparancs végrehajtása függővé tehető.

92 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy:

– a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az lehetővé teszi a végrehajtó igazságügyi hatóság számára, hogy megtagadja a keresett személynek a kibocsátó tagállam számára való átadását abban az esetben, ha úgy tűnik, hogy az e személlyel szembeni, az európai elfogatóparancs kibocsátása szempontjából meghatározó jelentőségű második büntetőítélethez vezető eljárás meghozatalára e személy távollétében került sor, kivéve ha az európai elfogatóparancs ezen eljárást illetően az e rendelkezés a)–d) pontjában előírt információk valamelyikét tartalmazza.

– a 2002/584 kerethatározatot a Charta 47. cikkével és 48. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadja a keresett személynek a kibocsátó tagállam számára való átadását azzal az indokkal, hogy az azon szabadságvesztés-büntetés felfüggesztésének a visszavonásához vezető eljárásra, amelynek végrehajtása céljából az európai elfogatóparancsot kibocsátották, az érintett távollétében került sor, vagy ha e személy átadását annak garantálásától teszi függővé, hogy e személy e tagállamban elérheti egy új ítélet meghozatalát, vagy olyan fellebbezési eljárást indíthat, amely lehetővé teszi az ilyen visszavonó határozatnak vagy az említett személy távollétében vele szemben meghozott második, ezen elfogatóparancs kibocsátása szempontjából meghatározó jelentőségűnek bizonyuló büntetőítéletnek a felülvizsgálatát.

A költségekről

93 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdését az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. és 48. cikkével összefüggésben

a következőképpen kell értelmezni:

amennyiben a szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának felfüggesztését új büntetőítélet miatt visszavonták, és e büntetés végrehajtása céljából európai elfogatóparancs kibocsátására kerül sor, az érintett távollétében hozott ezen büntetőítélet e rendelkezés értelmében „határozatnak” minősül. Nem ez a helyzet az említett büntetés végrehajtásának felfüggesztését visszavonó határozat esetében.

2) **A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdését**

a következőképpen kell értelmezni:

az lehetővé teszi a végrehajtó igazságügyi hatóság számára, hogy megtagadja a keresett személynek a kibocsátó tagállam számára való átadását abban az esetben, ha úgy tűnik, hogy az e személlyel szembeni, az európai elfogatóparancs kibocsátása szempontjából meghatározó jelentőségű második büntetőítélethez vezető eljárás meghozatalára e személy távollétében került sor, kivéve ha az európai elfogatóparancs ezen eljárást illetően az e rendelkezés a)–d) pontjában előírt információk valamelyikét tartalmazza.

3) **A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározatot az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkével és 48. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben**

a következőképpen kell értelmezni:

azzal ellentétes, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadja a keresett személynek a kibocsátó tagállam számára való átadását azzal az indokkal, hogy az azon szabadságvesztés-büntetés felfüggesztésének a visszavonásához vezető eljárásra, amelynek végrehajtása céljából az európai elfogatóparancsot kibocsátották, az érintett távollétében került sor, vagy ha e személy átadását annak garantálásától teszi függővé, hogy e személy e tagállamban elérheti egy új ítélet meghozatalát, vagy olyan fellebbezési eljárást indíthat, amely lehetővé teszi az ilyen visszavonó határozatnak vagy az említett személy távollétében vele szemben meghozott második, ezen elfogatóparancs kibocsátása szempontjából meghatározó jelentőségűnek bizonyuló büntetőítéletnek a felülvizsgálatát.

Aláírások